

Arrest

nr. 164 920 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2016.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 26 februari 2016 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 11 maart 2016.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 11 maart 2016 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat D. VANDENBROUCKE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 16 juni 2010 samen met zijn echtgenote N.H., zijn twee minderjarige kinderen Na.H. en V.H. en zijn schoonzus N.I. België is binnengekomen, diende op 16 juni 2010 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 1 februari 2012 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende een beroep

in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nummer 83 774 van 27 juni 2012 de weigering de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigde. Verzoeker diende een cassatieberoep in tegen dit arrest bij de Raad van State die bij beschikking nummer 8.891 van 17 augustus 2012 het cassatieberoep niet-toelaatbaar verklaarde.

1.3. Op 25 juni 2014 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 30 oktober 2015 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 2 november 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 23/07/2014

U werd op 24/09/2014 op het Commissariaat-generaal gehoord bijgestaan door een tolk die het Azeri machtig is, van 9u10 tot 10u14. Uw advocaat, meester Vandenbroucke, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart Azerisch staatsburger en van Azeri origine te zijn. In juli 2009 vluchtten uw schoonbroer R. E. (...) en zijn echtgenote (uw zus) R. M. (...) uit Azerbeidzjan omwille van M. M., hoofd van de stedelijke politie van Baku. Uw schoonbroer had een buitenechtelijke relatie gehad met de echtgenote van M. en na het uitkomen hiervan wilde M. uw schoonbroer vermoorden. Na de vlucht van uw schoonbroer kwamen mensen van M. u vanaf eind augustus 2009 vragen waar uw schoonbroer was. U had voordien immers nauwe contacten met E. en men dacht dat u op de hoogte zou zijn van zijn verblijfplaats. U wist echter niet waarheen hij gevlucht was. De mensen van M. bleven meermaals per maand op uw werk langskomen om te informeren. In januari 2010 vernam u van uw zus dat zij en E. in België waren, maar u heeft dit nooit verteld aan de mensen van M. Ondertussen werd ook de winkel waar uw vrouw werkte in het oog gehouden. Half mei 2010 werd u in de buurt van uw werk door onbekenden gedwongen met hen mee te gaan. U werd in hun auto met een pistool bedreigd. U kreeg tot eind juni 2010 om hen te zeggen waar E. zich bevond. U beloofde dit te doen, werd geslagen en vrijgelaten. Vanaf die dag gingen u en uw vrouw niet meer werken. Ook uw kinderen gingen niet meer naar school. Enkele dagen later belde de school dat de kinderen zich op school moesten aanmelden. Uw schoonzus I. N. (...) ging met hen naar school. Aan de schoolpoort werden ze echter bedreigd door de mensen van Mahmoud. Hierop besloten jullie het land te verlaten. Jullie regelden de nodige reisdocumenten en bleven voor de rest zoveel mogelijk in huis. In de periode tot aan jullie vlucht kregen jullie regelmatig dreigtelefoontjes van de mensen van M. Bovendien werd jullie woning in het oog gehouden. Op 15 juni 2011 vertrokken u en uw echtgenote H. N. (...) tezamen met jullie twee minderjarige kinderen en uw schoonzus, I. N. (...), met het vliegtuig uit Azerbeidzjan. Via Wenen vlogen jullie tot Keulen. Van daaruit reden jullie naar België, waar jullie op 16 juni 2010 aankwamen en dezelfde dag asiel aanvroegen. In België vernam u dat uw zus H. S. (...) en uw moeder H. Nez. (...) problemen kregen omdat men naar u op zoek was. Uw zus en uw moeder zijn op 20 december 2010 gevlucht uit Azerbeidzjan en hebben eveneens asiel gevraagd aan de Belgische autoriteiten. Op 21 april 2011 is de moeder van E., M. M. (...), gevlucht uit Azerbeidzjan. Ook zij had problemen met mensen van M. M. en ook zij heeft aan de Belgische autoriteiten asiel gevraagd. Na hun vertrek had u vanuit België alleen nog contact met uw schoonouders in Azerbeidzjan. Uw schoonvader vertelde u dat u nog steeds wordt gezocht. Op 01/02/2012 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen voor u en uw echtgenote genomen omwille ongeloofwaardig karakter van jullie asielmotieven. Deze beslissingen werden op 27/06/2012 door Raad bevestigd. Het cassatieberoep dat jullie bij de Raad van State indienden werd op 17/08/2012 verworpen.

Op 25/06/2014 diende u samen met uw echtgenote een nieuwe asielaanvraag in. U bleef bij uw oude asielmotieven, maar gaf ook aan dat u vreesde dat uw zoon naar de gevangenis zou worden gestuurd omwille van desertie. Hij had namelijk niet op een convocatie van het militair commissariaat inzake de dienstplicht gereageerd. U gaf hierbij aan dat u ook zou opgesloten worden omdat u uw zoon met de desertie zou hebben geholpen. Verder gaf u nog aan dat de omstandigheden in het leger zeer slecht waren (geweld tegen rekruten) en dat velen naar het oorlogsgebied in Karabach worden gestuurd. Op basis van deze nieuwe elementen werd uw asielaanvraag op 06/08/2014 in overweging genomen.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden gesteld dat uw eerste asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielmotieven. Zo werd een gedrag bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming te brengen is met de verklaarde vervolgingsfeiten en was u onaannemelijk onwetend betreffende essentiële zaken uit uw asielrelaas. Gezien deze beslissing in beroep werd bevestigd en het door u ingediende cassatieberoep werd verworpen, staat deze beslissing vast, tenzij u nieuwe elementen aanbrengt die uw geloofwaardigheid alsnog herstellen. Echter brengt u aangaande de asielmotieven die u tijdens de eerste asielaanvraag aanbracht geen nieuwe elementen aan waardoor de toen gemaakte motivering inzake de geloofwaardigheid van deze motieven dan ook logischerwijze ongewijzigd blijft.

Betreffende de dienstplicht van uw zoon dient vooreerst gesteld te worden dat u niet aannemelijk kan maken dat u hierdoor een persoonlijke vrees voor vervolging riskeert. U gaf wel aan dat er een strafzaak tegen u zou worden opgestart omdat u medeplichtig was voor het ontduiken van de dienstplicht van uw zoon (CGVS p.2). Echter brengt u geen enkel concreet element aan dat erop wijst dat u, als ouder en wettelijke vertegenwoordiger van uw zoon, strafrechtelijk zou worden vervolgd indien uw zoon de wetgeving inzake de dienstplicht niet zou naleven. Gevraagd naar enig wetsartikel of het officiële misdrijf dat hierop alludeert, kon u dit niet geven behalve de vage vermelding 'hulp bij vlucht' (CGVS p.2).

Voorts is het weinig aannemelijk dat er überhaupt een strafzaak tegen uw zoon zou zijn voor desertie. Zo heeft uw zoon nog steeds de dienstplichtige leeftijd van 18 jaar niet bereikt waardoor moeilijk kan worden aangenomen dat hij reeds vervolging zou riskeren voor dienstontwijking of desertie. Het enige concrete waarop u zich baseert, is het feit dat hij niet op de convocatie zou hebben gereageerd die hem opriep in het kader van de voorgaande medische testen. Gevraagd op welke informatie u zich baseert dat men strafrechtelijk vervolgd wordt omwille van het niet ingaan op dergelijke convocatie, bleef u stellen dat dit als desertie beschouwd wordt en hem een straf van 5-8 jaar boven het hoofd hangt. U voegde eraan toe dat dit zo volgens de wet gaat (CGVS p.2-3). Echter kan uw zoon per definitie niet van desertie worden beschuldigd omdat men hiervoor eerst dient ingelijfd te zijn in het leger. In de mate dat u zich zou beroepen op dienstplichtontduiking blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat de maximumstraf hiervoor 'slechts' 2 jaar betreft. Indien u daadwerkelijk strafrechtelijke gevolgen voor uw zoon vreest omwille van het niet ingaan op een convocatie kan van u verwacht worden dat u zich hierover afdoende en correct informeert en zich niet beperkt tot vage en bovendien foutieve veronderstellingen. U hebt bovendien ook geen enkele concrete indicatie, behalve uw vage veronderstellingen, dat er effectief een strafzaak tegen uw zoon werd opgestart. Uit de convocatie blijkt evenmin enige strafrechtelijke vervolging indien men niet reageert op de convocatie. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat men zich op 17 jaar nog kan laten registreren voor de voorafgaande medische testen. Gezien uw zoon momenteel de leeftijd van 17 jaar heeft en bijgevolg de facto nog niet dienstplichtig is, kan niet worden ingezien waarom hij bij terugkeer zich niet gewoon zou kunnen melden voor het uitvoeren van de medische proeven waardoor er geen sprake kan zijn van dienstontwijking of enige strafrechtelijke vervolging hieromtrent.

U gaf verder aan dat u niet wilde dat uw zoon naar het leger zou gaan gezien de slechte omstandigheden in het leger en gezien u vreest dat hij naar het oorlogsgebied in Karabach zou worden gestuurd. Allereerst moet erop gewezen worden dat een persoon duidelijk niet valt onder de toepassing van de Conventie van Genève wanneer zijn desertie en dienstweigering louter en alleen werden ingegeven door zijn afkeer voor de militaire dienst of vrees voor de strijd en om gedood te worden. Daarbij zij erop gewezen dat angst voor de algemene slechte toestand en behandeling in het leger op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève. Verder, voor wat betreft de inschatting of u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, werden vaststellingen gedaan die ernstig afbreuk doen aan de gegrondheid van dit asielmotief.

Zo dient te worden vastgesteld dat uw zoon nog niet werd opgeroepen voor de effectieve inlijving in het leger, maar enkel in het kader van de voorafgaande medische testen waardoor de door u verklaarde vrees inzake de dienstplicht een hypothetisch karakter heeft. Immers blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat men alvorens de start van de dienstplicht eerst medisch geschikt dient verklaard te worden. Bovendien blijkt uit diezelfde informatie dat er nog verschillende (andere) mogelijkheden tot uitstel (afstel) van de legerdienst zijn. Zo wordt bijvoorbeeld een uitstelperiode verleend aan personen die hun studies verderzetten.

Daarnaast blijkt uit diezelfde informatie dat de dienstplicht in Azerbeidzjan, zij het illegaal, kan worden afgekocht, er via steekpenningen 'makkelijke' plaatsen kunnen gekocht worden of dat men na het betalen van een bedrag enkel op papier de legerdienst doet. Deze zaken zouden op relatief grote schaal gebeuren (in een rapport uit 2008 maakt men melding van 50 procent en latere rapporten geven aan dat

dit nog steeds op grote schaal gebeurt). Gevraagd waarom dit voor u niet mogelijk zou zijn gaf u aan dat u niet genoeg geld had, echter had u nog op geen enkele wijze geïnformeerd naar de hoogte van dergelijke afkoopsommen of steekpenningen of de schaal waarin deze praktijk gebeurde. U stelde enkel dat dit bedrag hoog moest zijn gezien iedereen het anders zou doen (CGVS p.4). Uit de informatie blijkt echter dat dit een relatief gangbare praktijk is waardoor het louter stellen dat u daar geen geld voor heeft zonder zich te informeren hoeveel dit daadwerkelijk kost en in hoeverre dit een reële mogelijkheid is, een negatieve indicatie is voor de actuele ernst van uw beweerde vrees. Er kan verwacht worden dat u de nodige inspanningen zou doen om zich afdoende te informeren over de effectieve en reële mogelijkheden om uitstel of afstel van de legerdienst te verkrijgen, gezien deze klaarblijkelijk voorhanden zijn.

Bijgevolg dient te worden besloten dat de door u verklaarde vervolgingsvrees inzake de dienstplicht van uw zoon een dermate hypothetisch karakter heeft waardoor niet kan gesproken worden van reëel risico op vervolging of ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming, en kan u door het gebrek aan inspanningen omtrent de mogelijkheden tot ontwijking van de legerdienst evenmin overtuigen rond de actualiteit en ernst van de beweerde vrees.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De brief van de advocaat bevat passages en verwijzingen naar rapporten, wetgeving en rechtspraak inzake het gebrek aan alternatieve dienstplicht, de slechte legeromstandigheden en de subsidiaire bescherming, maar bevat geen enkel element dat het hypothetisch karakter van de vrees onderuit haalt noch bevat het enig element dat erop wijst dat er een strafzaak tegen uw zoon (of tegen u) zou zijn opgestart.

De voorgelegde convocaties indiceert dat uw zoon in het kader van de voorafgaande medische proeven werd opgeroepen hetgeen nergens in bovenstaande motivering in twijfel wordt getrokken.

De artikels geven een beeld dat mishandelingen (die in sommige gevallen zelfs tot de dood kunnen leiden) in het Azeri leger niet uitzonderlijk zijn hetgeen in bovenstaande motivering nergens in twijfel wordt getrokken. Het geeft ook aan dat er in Azerbeidzjan een groeiend protest is tegen deze excessen die in het leger plaatsvinden. Daarnaast legde u nog een artikel neer over de vele politieke gevangenen. Echter komt u hier niet in voor en is het onduidelijk wat dit überhaupt met de door u verklaarde asielmotieven te maken heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert onder "B. TEN GRONDE" aan als volgt:

"Verzoeker wenst door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting gehoord te worden. Verzoeker wenst tijdens dit verhoor onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige verhoren zouden gerezen zijn, recht te zetten. Verzoeker heeft de indruk dat hij misbegrepen is geworden door de beide instanties naar aanleiding van de door hem afgelegde verklaringen.

Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de vaststelling van het Commissariaat – Generaal dat hij niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en hij niet als vluchteling kan worden erkend en hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

De beslissing van het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 30.11.2015 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. De Wet van 29 juli 1991 heeft tot doelstelling de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

Het moge duidelijk zijn dat het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Geneve.

Minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechte

aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchtelingen een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Verzoeker meent dan ook dat hij hieraan ruimschoots heel voldaan. Uit het administratief dossier en meer bepaald uit de diverse verhoorverslagen blijkt dat verzoeker met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd.

Artikel 1, A, §2 van het Vluchtelingenverdrag van 1951 bepaalt dat een vluchteling een persoon is die: '(...) Uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of (...) niet wil inroepen (...)

Verzoeker verwijst naar de toestand van het dienstplichtigen in Azerbeidzjan:

Op grond van de Wet op de Dienstplicht zijn alle mannelijke staatsburgers van Azerbeidzjan in de leeftijd tussen 18 en 35 jaar dienstplichtig. Dit geldt ook voor mannen die buiten Azerbeidzjan verblijven. Een voorstel van de veiligheidsdiensten om de dienstplichtige leeftijd te verhogen naar 19 of 20 jaar haalde het niet in het parlement. De dienstplicht is voor de duur van zeventien maanden. Voor specialistische functies bij de landmacht kan de lengte afwijken.

Mishandeling en intimidatie evenals brute ontgroeningsrituelen met zware verwondingen of de dood tot gevolg komen veelvuldig voor in het leger. Ook is sprake van een groot aantal onverklaarbare sterfgevallen, waaronder zelfmoord. Mishandeling blijft doorgaans ongestraft. In 2012 kwamen meer dan zeventig mannen om het leven, waarbij de doodsoorzaak geen gewapend conflict was. In januari 2013 overleed een soldaat, volgens militaire autoriteiten aan een hartaanval, volgens zijn familie was hij echter mishandeld. Dit was de aanleiding tot demonstraties in Bakoe in januari en maart 2013.

<http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2013/11/25/algemeen-ambtsbericht-azerbeidzjan-2013-11-25.html>

Bovendien wijst verzoeker erop dat de huidige wetgeving mbt dienstplicht in strijd is met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

Dienstweigering en desertie, alsmede andere misdrijven tegen het leger van Azerbeidzjan, zijn strafbaar. De nieuwe conceptwet inzake alternatieve dienstplicht is nog niet gereed. Alternatieve dienstplicht is nog niet mogelijk voor gewetensbezwaarden.

Verzoeker verwijst naar het vonnis van 7 juli 2011 van de grote kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Concreet betekent het vonnis van 7 juli 2011. in de zaak-Bayatyan versus de Armeense staat (Application nr. 23459/03, 1/6/2011) dat de 47 lidstaten van de Raad van Europa de plicht hebben het fundamentele recht van burgers om op grond van gewetensbezwaren militaire dienst te weigeren, te respecteren.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. De Europese kwalificatie richtlijn bepaalt in z'n artikel art. 4, 5:

"Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd"

Welnu, verzoeker legde thans coherente verklaringen af, die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is verzoeker van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel hem zou profiteren.

Verzoeker wijst erop dat hij in ondergeschikte orde de bevestiging vraagt van de initiële beslissing met betrekking tot het luik subsidiaire bescherming.

Indien het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van mening is een asielzoeker niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling zal er worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Dit is het geval indien er “zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen”

De subsidiaire bescherming is onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

a) Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie

b) Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

c) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan

Verzoeker wenst in te gaan op de categorie c

(ii) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Azerbeidzjan, zal dit een zodanige psychologische ontreddering teweegbrengen bij verzoeker. Verzoeker verwijst naar de toestand van het dienstplichtigen in Azerbeidzjan (zie hoger). Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing ingaat op twee zaken. Enerzijds stelt de Commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft voorgelegd met betrekking tot de asielmotieven van de eerste asielaanvraag, zodat de ongeloofwaardigheid van de asielmotieven van de eerste asielaanvraag overeind blijft. Dit wordt op geen enkele wijze door verzoeker betwist in het verzoekschrift. Anderzijds gaat de Commissaris-generaal in op de nieuwe asielmotieven, met name de dienstplicht van verzoekers zoon. Hierover wordt uitgebreid gemotiveerd en een bespreking van deze motieven volgt onder punt 2.4. tot 2.5. De Raad stelt vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om te weten waarom de voorgehouden feiten niet kunnen leiden tot de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet waarvan paragraaf 1 verwijst naar de voorwaarden van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, noch tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal beschikt de Raad over een volheid van rechtsmacht, zodat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het vluchtelingenverdrag is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM (EHRM 19 september 2013, nr. 10466/11, R.J. t. Frankrijk). Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag omvat. Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji t. Nederland). Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk). De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, hij moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De Commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

2.4. Wat de weigering van verzoekers zoon om zijn legerdienst te vervullen betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat uit het CGVS-interview blijkt dat verzoekers zoon in zijn land van herkomst geen legerdienst wilt doen omdat hij vreest te worden gedood in een oorlog, omdat hij vreest naar het oorlogsgebied Karabach te worden gestuurd en omwille van de slechte toestand en behandeling in het leger. De Raad wijst erop dat een persoon niet valt onder de toepassing van het vluchtelingenverdrag wanneer hij vreest dat zijn zoon zich schuldig zou maken aan dienstweigering of desertie of omwille van zijn levensomstandigheden tijdens de dienstplicht. De Raad hecht daarenboven geen geloof aan de oprechtheid van verzoekers verklaringen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van de aangevoerde feiten. Zo heeft verzoekers zoon nog steeds niet de dienstplichtige leeftijd van 18 jaar bereikt. Hierover verklaarde verzoeker dat desertie ook wordt toegepast bij weigering van de medische testen volgens de Azerbeidzjaanse wetgeving en zijn zoon zou worden veroordeeld tot 5 tot 8 jaar gevangenisstraf. Dit blijkt echter niet uit de informatie die door de Commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier. Dienstweigering wordt bestraft met een vrijheidsstraf van maximaal twee jaar. In zijn verzoekschrift laat verzoeker ook enkel gelden dat hij vreest voor zijn zoon en ontbreekt elke aanwijzing dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing betwist dat hij thans als ouder strafrechtelijk zou worden vervolgd. De Raad treedt de Commissaris-generaal bij dat verzoeker zich beperkt tot de vage vermelding 'hulp bij vlucht'. Verzoeker verschaft geen enkele overtuigende toelichting met betrekking tot de door hem geschetste vrees in zijn hoofde. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Zoals uiteengezet in de bestreden beslissing is de aangevoerde vrees van verzoeker louter hypothetisch en niet persoonlijk zodat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Gelet op het louter hypothetisch karakter van een strafzaak tegen verzoeker, kunnen verzoekers verklaringen die bovendien geen persoonlijk risico aantonen, niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen

zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeker geen recht heeft op de vluchtelingstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en noch op de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen, noch dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP